

PREZES
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW

DELEGATURA URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW W BYDGOSZCZY

85-097 Bydgoszcz, ul. Jagiellońska 34
Tel. (0-52) 345-56-44, Fax (0-52) 345-56-17, Tel. Centrala (0-52) 32-54-100
E-mail: bydgoszcz@uokik.gov.pl

Bydgoszcz, dnia 18 października 2001r.

znak: RBG-500-S-11/00/962/DK

Decyzja nr RBG 45/2001

- I. Na podstawie art. 11 ust. 1 w związku z art. 8 ust.1 i ust. 2 pkt 3 i 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* (Dz. U. Nr 122, poz. 1319), po rozpatrzeniu sprawy wszczętej na wniosek Spółdzielni Mieszkaniowej w Lipnie, w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **nie stwierdza się** stosowania przez Gminę Miasta Lipna praktyk ograniczających konkurencję polegających na nadużywaniu pozycji dominującej na lokalnym rynku dostaw ciepła, poprzez odmowę partycypowania w kosztach budowy sieci cieplnej służącej do przesyłania ciepła do budynków przy ul. 3-go Maja 10 i 16 w Lipnie, a co za tym idzie poprzez sprzedaż ciepła w sposób powodujący uprzywilejowanie niektórych odbiorców, którzy nie ponieśli kosztów wybudowania wyżej wymienionej sieci.
- II. Na podstawie art. 75 w związku z art. 69 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. *o ochronie konkurencji i konsumentów*, w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, **postanawia się** zobowiązać Spółdzielnię Mieszkaniową w Lipnie do zwrotu na rzecz Gminy Miasta Lipna – kwoty 500,00zł. (słownie: pięćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa prawnego.

Uzasadnienie

W dniu 19 maja 2000r. do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatury w Bydgoszczy wpłynął wniosek Spółdzielni Mieszkaniowej w Lipnie (zwanej dalej Spółdzielnią) o wszczęcia postępowania antymonopolowego w sprawie nakazania Gminie Miasta Lipna (zwanej dalej Gminą) zaniechania stosowania praktyk monopolistycznych określonych w art. 5 ust. 1 pkt

3 i 6 ustawy z dnia 24 lutego 1990r. o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie interesów konsumentów (tekst jednolity: Dz. U. z 1999r. Nr 52, poz. 547).

W ocenie Wnioskodawcy, Gmina nadużywa pozycji dominującej na rynku dostarczania energii ciepłej poprzez odmowę udziału w finansowaniu urządzeń energetycznych służących do dostarczania ciepła do budynków przy ul. ul. 3-go Maja 10 i 16 w Lipnie, które to urządzenia zostały przyłączone do sieci ciepłowniczej dostawcy i są przez niego eksploatowane - co prowadzi do sprzedaży ciepła w sposób powodujący uprzywilejowanie niektórych podmiotów. Zdaniem Spółdzielni, Gmina jednakowo traktuje odbiorcę, który poniosł wydatki na budowę urządzeń i tego, który nie był zobowiązany do ich poniesienia.

Ponadto, Wnioskodawca oświadczył, iż część ciepłociągu pobudował własnym kosztem, niestety, do dnia dzisiejszego nie otrzymał należności w kwocie 76.261,81zł. za przekazane Gminie urządzenia energetyczne. Dostawca ciepła od kilku lat odmawia podpisania umowy, na mocy której strony dokonałyby wzajemnego rozliczenia spornej inwestycji.

Na poparcie swych twierdzeń Spółdzielnia przedłożyła:

1. porozumienie z dnia 17 października 1994r. w sprawie odpłatnego przekazania wyżej wymienionych urządzeń,
2. protokół przekazania – przejęcia środka trwałego z dnia 15 listopada 1994r. (podpisany przez Gminę w dniu 19 grudnia 1994r.), na podstawie którego przekazała Gminie wyżej wspomniane urządzenia energetyczne.

Gmina odrzuciła zarzut stosowania praktyk monopolistycznych, wyjaśniając, co następuje:

1. Spółdzielnia na rozbudowę kotłowni jak również na magistralę ciepłą nie przekazała żadnych własnych środków finansowych. Przedmiotowa inwestycja była realizowana ze środków budżetu państwa (dowód: pismo Wojewody Włocławskiego z dnia 06 maja 1992r., znak: RG-7023-3-2/92). Na podstawie porozumienia z dnia 6 sierpnia 1993r. zawartej pomiędzy Wojewodą Włocławskim a Burmistrzem Miasta Lipna Wojewoda zobowiązał się do pokrycia zobowiązań wobec Spółdzielni Mieszkaniowej z tytułu prowadzenia inwestycji „Rozbudowa kotłowni Konwektor w Lipnie”, czyli również kosztów wykonania przedmiotowego odcinaka ciepłociągu (vide § 1 ust. 1 i 2 porozumienia). Nie zachodzi więc sytuacja aby Gmina przejmując majątek od Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej we Włocławku, bez ważnej podstawy prawnej wzbogaciła się kosztem Spółdzielni.
2. Porozumienie w sprawie odpłatnego przekazania przedmiotowych urządzeń ciepłociągu z dnia 17 października 1994r. nie miało i nie ma w świetle obowiązujących przepisów prawa żadnej mocy, gdyż min. nie uzyskało kontrasygnaty skarbnika miasta. Podpis pod wspomnianym porozumieniem złożył jedynie nowo wybrany Burmistrz Miasta Lipna. Ponadto, Gmina podniosła, iż Spółdzielnia nie mogąc wyegzekwować swoich roszczeń od Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej we Włocławku na drodze cywilnoprawnej, z uwagi na przedawnienie roszczeń, chce osiągnąć zamierzony cel na drodze postępowania antymonopolowego.

W odpowiedzi na wyjaśnienia Zarządu Gminy, Spółdzielnia zaprzeczyła jakoby środki na budowę przedmiotowego ciepłociąg pochodziły z budżetu państwa. Budowa wspomnianych urządzeń nie była objęta inwestycją pod nazwą „Rozbudowa kotłowni Konwektor w Lipnie”. Wnioskodawca oświadczył, iż budowę części spornego ciepłociągu sfinansował ze środków

własnych w kwocie 76.261,81zł., na dowód czego przedłożył wyliczenie wartości zadania inwestycyjnego oraz zapłacone faktury.

Mając powyższe na uwadze, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej organem antymonopolowym), w imieniu którego działa Dyrektor Delegatury w Bydgoszczy, wszczął i prowadził postępowanie antymonopolowe przeciwko Gminie pod zarzutem podejmowania działań zakazanych z mocy art. 5 wyżej wspomnianej ustawy z dnia 24 lutego 1990r. *o przeciwdziałaniu [...]*, polegających na nadużywaniu pozycji dominującej na lokalnym rynku poprzez odmowę partycypowania w kosztach budowy urządzeń energetycznych służących do dostarczania ciepła do budynków przy ul. 3-go Maja 10 i 16 w Lipnie.

W dniu 1 kwietnia 2001r. weszła w życie ustawa z dnia 15 grudnia 2000r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* (dalej : ustawa antymonopolowa; Dz. U. Nr 122, poz. 1319), która uchyliła wyżej wymienioną ustawę *o przeciwdziałaniu [...]*. Mając na uwadze zapis art. 113 cytowanej wyżej ustawy *o ochronie [...]*, niniejsze postępowanie, jako wszczęte na podstawie przepisów ustawy z dnia 24 lutego 1990r. *o przeciwdziałaniu [...]*, dalej prowadzono na podstawie nowej ustawy.

Organ antymonopolowy ustalił, co następuje

Z mocy porozumień na *zapewnienie dostaw ciepła* z dnia 24 lipca 1991r. oraz z dnia 12 września 1991r. inwestorami budowy sieci ciepłej do komory R2 przy węźle Osiedle Sikorskiego2 do budynków przy ul. 3-go Maja 10 i 16 (zwanej dalej sporną siecią) byli: Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej we Włocławku (dalej WPEC) oraz Spółdzielnia. W § 2 pkt 1 i 2 porozumienia z dnia 24 lipca 1991r. w następujący sposób ustalono podział obowiązków związanych z realizacją przedmiotowej inwestycji : *Dostawca (WPEC) zapewni finansowanie i wykonanie odcinaka sieci dosyłowej i przyłącza wysokoparametrowego z uzyskanych na ten cel środków finansowych z funduszu terenowego. Odbiorca ciepła (Spółdzielnia) zapewni finansowanie i wykonanie węzła ciepłego i instalacji niskoparametrowej [...]*. Podobny podział obowiązków przyjęto w drugim z wyżej wymienionych porozumień, a mianowicie ustalono, że: *Odbiorca (Spółdzielnia) zapewni sfinansowanie, projektowanie i wykonanie wewnętrznej instalacji c.o. i cwu oraz węzła ciepłego [...]*. *Dostawca (WPEC) zapewni projektowanie, wykonanie oraz finansowanie przyłącza wysokoparametrowego z uzyskanych na ten cel środków finansowych* (por. § 2 pkt 1 i 5).

Odbiór robót związanych z budową spornej sieci ciepłej został zakończony w grudniu 1992r. Z tą chwilą wspomniane urządzenie połączone zostało z główną siecią przesyłową dostawcy ciepła i stało się jej częścią . Z wyjaśnień uczestnika postępowania, złożonych na rozprawie administracyjnej w dniu 22 maja 2001r., wynika, iż od tego czasu wyżej wymienione urządzenia są eksploatowane przez Gminę, w związku z czym ponosi ona koszty związane z utrzymaniem i remontowaniem spornej sieci.

Na podstawie dokumentów przedłożonych przez Spółdzielnię organ antymonopolowy ustalił, iż wartość robót związanych z przedmiotową inwestycją wyniosła 108.387,00zł. Rozliczenie wartości zadania w rozbiciu na poniesione nakłady przez poszczególnych uczestników procesu inwestycyjnego przedstawia się w następujący sposób:

- 74.461,81zł. - Spółdzielnia Mieszkaniowa w Lipnie,
- 30.000,00zł. - WPEC,

- 3.925,19zł. wartość robót wykonanych przez grupę interwencyjną (por. *Wyliczenie wartości zadania inwestycyjnego* załączone do wniosku o wszczęcie postępowania).

W toku postępowania antymonopolowego ustalono, iż sporny odcinek sieci jest urządzeniem wysokoparametrowym (por. pismo Spółdzielni z dnia 05 lipca 2001r.).

W piśmie z dnia 23 lipca 2001r. Wnioskodawca oświadczył, iż WPEC nie sfinansowało budowy spornego odcinka sieci, a tym samym nie wywiązało się ze zobowiązań, które przyjęło na siebie mocą wspomnianych porozumień z dnia 24 lipca 1991r. oraz z dnia 12 września 1991r.

Z powyższych ustaleń wynika, iż Spółdzielnia sfinansowała budowę spornej sieci – urządzenia wysokoparametrowego - nie będąc do tego zobowiązaną na podstawie wyżej cytowanych porozumień.

Ponadto, organ antymonopolowy ustalił, iż do spornego odcinka sieci przyłączono nowych odbiorców: budynek internatu Zespołu Szkół Ogólnokształcących oraz budynek komunalny – blok mieszkalny przy ul. Ciasnej, za co dostawca ciepła nie pobrał żadnych opłat.

Organ antymonopolowy zważył, co następuje

Bezspornym jest, iż Gmina zajmuje na lokalnym rynku dostaw ciepła, obejmującym swoim zasięgiem obszar miasta Lipna, pozycję dominującą w rozumieniu art. 4 pkt 9 ustawy antymonopolowej. W świetle tego przepisu przez pozycję dominującą rozumie się *pozycję przedsiębiorcy, która umożliwia mu zapobieganie skutecznej konkurencji na rynku właściwym poprzez stworzenie mu możliwości działania w znacznym zakresie niezależnie od konkurentów, kontrahentów oraz konsumentów; domniemywa się, że przedsiębiorca ma pozycję dominującą, jeżeli jego udział w rynku przekracza 40%*.

Wedle art. 8 ust. 2 pkt 3 i 6 cytowanej wyżej ustawy zakazane jest nadużywanie pozycji dominującej na rynku właściwym, polegające na:

1. narzucaniu przez przedsiębiorcę uciążliwych warunków umów, przynoszących narzucającemu te warunki nieuzasadnione korzyści,
2. stosowanie w podobnych umowach z osobami trzecimi niejednolitych warunków umów, stwarzających tym osobom zróżnicowane warunki konkurencji.

Przedłożony do akt sprawy materiał dowodowy nie przemawia za tym, aby uznać Gminę za podmiot, który nadużywa pozycji dominującej na lokalnym rynku dostaw ciepła poprzez narzucanie uciążliwych warunków w umowie, przynoszących dostawcy ciepła nieuzasadnionych korzyści.

Dla uznania nadużywania pozycji dominującej na rynku za praktykę ograniczającą konkurencję na podstawie art. 8 ust. 2 pkt 6 ustawy antymonopolowej niezbędne jest kumulatywne wystąpienie trzech przesłanek ustawowych, a mianowicie:

- 1) uciążliwego charakteru warunków umów,
- 2) narzucenie kontrahentowi tych warunków przez podmiot dominujący,
- 3) osiągnięcie nieuzasadnionych korzyści przez przedsiębiorcę.

Brak choćby jednej z tych kumulatywnych przesłanek eliminuje możliwość uznania za praktykę ograniczającą konkurencję na podstawie tego przepisu.

W ocenie organu antymonopolowego, rozkład obowiązków przyjęty w wyżej wspomnianych porozumieniach *na zapewnienie dostaw ciepła* nie świadczy o wystąpieniu już pierwszej z wyżej wymienionych przesłanek. Uciążliwym warunkiem umowy jest takie jej postanowienie, które zastrzega większy ciężar od powszechnie przyjętego w stosunkach danego rodzaju i to oceniany według kryteriów obiektywnych. Skoro więc bezspornym elementem ustaleń faktycznych jest ustalenie, iż dostawca ciepła (WPEC) był

zobowiązany do pokrycia kosztów budowy urządzeń wysokoparametrowych, zaś na odbiorcy (Spółdzielni) ciążył obowiązek wykonania urządzeń niskoparametrowych, to w takiej sytuacji nie sposób kwalifikować niniejszych klauzul jako uciążliwych dla Spółdzielni postanowień umowy.

W okolicznościach niniejszej sprawy brak również dowodu na to, aby wystąpiła druga z wymienionych przesłanek. Trafnym jest twierdzenie Uczestnika, iż Wnioskodawca pokrył koszty inwestycji nie będąc do tego zobowiązany zawartymi porozumieniami, a co za tym idzie nie będąc do tego przez nikogo przymuszonym.

Odnosząc się do drugiej z zarzucanych Gminie praktyk ograniczających konkurencję, organ antymonopolowy zauważ, że uprzywilejowanie, o którym mowa w art. 8 ust. 2 pkt 3 ustawy antymonopolowej sprowadza się do tego, że tylko niektórzy odbiorcy ciepła obciążeni są obowiązkiem wybudowania na swój koszt urządzeń energetycznych, a od wszystkich odbiorców, a więc i od tych którzy nie ponieśli na to wydatków, dostawca pobiera opłaty za ciepło w tej samej wysokości.

Z okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy nie wynika, aby Spółdzielnia była zobowiązana do wybudowania na swój koszt spornego odcinka sieci. Na mocy porozumień na *zapewnienie dostaw ciepła z dnia 24 lipca 1991r. oraz z dnia 12 września 1991r.*

do wybudowania urządzeń wysokoparametrowych, a niewątpliwie takim urządzeniem jest sporny odcinek sieci, zobowiązany był dostawca - WPEC.

Ponadto, należy podkreślić, iż akcentowana przez Spółdzielnię okoliczność niedopełnienia wymogów formalnych przy przekazaniu urządzeń na rzecz dostawcy ciepła nie ma w niniejszej sprawie istotnego znaczenia. Trybunał Konstytucyjny w uchwale z dnia 4 grudnia 1991r., sygn. akt W.4/91 (Dz. U. z 1991r. Nr 116, poz. 507) przesądził, że podłączenie urządzeń energetycznych do sieci zakładu energetycznego i ich eksploatacja przez ten zakład, wywiera skutki w sferze prawa własności. Z tym momentem urządzenia te przechodzą na własność zakładu energetycznego, a to stosownie do przepisów art. 49 i 191 k.c. Służą one bowiem celom określonym w art. 49 k.c., a z chwilą podłączenia do sieci zakładu energetycznego weszły w jego skład. W konsekwencji przestały być częścią składową nieruchomości, na której zostały zbudowane i nie stanowią już na podstawie art. 191 k.c. własności właściciela tej nieruchomości. Wobec powyższego, stanowisko Wnioskodawcy dowodzącego, iż właścicielem spornej sieci ciepłej jest nadal Spółdzielnia uznać trzeba za bezpodstawne. Niezależnie od kwestii formalnego przekazania wspomnianych urządzeń na rzecz dostawcy ciepła, o kwestii własności przedmiotowej sieci decyduje ich aktualne przyłączenie do sieci Gminy, eksploatującej te urządzenia

i dostarczającej przy ich wykorzystaniu energię cieplną. Innymi słowy, o tym kto jest właścicielem urządzeń energetycznych rozstrzyga to, do czyjej sieci są podłączone.

Dokumentacja w przedmiocie przekazania urządzeń i inne kwestie formalne mają niejako jedynie charakter deklaratoryjny, a nie konstytutywny.

W ocenie organu antymonopolowego, również powoływanie się przez Spółdzielnię w niniejszej sprawie na przepis art. 66 *Prawa energetycznego* jest bezzasadne.

Wspomniany przepis wskazuje jedynie na uprawnienie osób fizycznych lub prawnych bądź jednostek organizacyjnych nie posiadających osobowości prawnej, które do dnia wejścia w życie tej ustawy, to jest do dnia 5 grudnia 1997r., wybudowały z własnych środków instalacje lub urządzenia mogące stanowić elementy sieci i są ich właścicielami lub użytkownikami, do odpłatnego przekazania tych instalacji lub urządzeń przedsiębiorstwu energetycznemu w terminie dwóch lat od wejścia w życie ustawy. Natomiast instalacje

i urządzenia już podłączone i współpracujące ze sobą w systemie przesyłania i dystrybucji paliw lub energii, nazwane w art. 3 pkt 11 *Prawa energetycznego* sieciami, stanowią własność przedsiębiorstw energetycznych. Uregulowanie to pozostaje w zgodności z treścią cytowanego już art. 49 k.c., na którym, łącznie z art. 191 k.c., oparta została powołana wykładnia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 grudnia 1991r. Oznacza to, iż art. 66 *Prawa energetycznego* odnosi się do urządzeń, które nie tyle stanowią, co mogą stanowić element sieci. Chodzi tutaj o urządzenia i instalacje, które nie zostały jeszcze podłączone do sieci przedsiębiorstwa energetycznego (por. A. Walaszek-Pyziół, W. Pyziół : *Prawo energetyczne. Komentarz*, Warszawa 1998, str. 129). W tej sytuacji bezprzedmiotowe jest odwoływanie się przez odbiorcę ciepła do art.66 *Prawa energetycznego* w odniesieniu do spornych urządzeń, jako podłączonych już do sieci dostawcy ciepła.

Ponadto mając na uwadze orzecznictwo Sądu Antymonopolowego, należy podkreślić iż ustawa z dnia 15 grudnia 2000r. *o ochronie [...] chroni interes publiczny*, co wynika z treści art. 1 ust. 1 tej ustawy. „*Ustawa określa warunki rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów*”. Publiczny znaczy dotyczący ogółu (dostrzeżony przez nieokreśloną z góry liczbę osób, dotyczący ogółu a nie tylko jednostki czy też określonej grupy). A zatem podstawą do zastosowania przepisów ustawy antymonopolowej jest stwierdzenie, że został naruszony interes publiczny, a nie interes prawny jednostki czy też grupy (por. wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 6 czerwca 2001r., sygn. akt XVII Ama 78/00; wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 27 czerwca 2001r., sygn. akt Ama 92/00).

W ocenie organu antymonopolowego, w rozpatrywanej sprawie nie można stwierdzić naruszenia interesu publicznoprawnego. W istocie, przedmiotowy spór dotyczy dokonania zaległych rozliczeń w zakresie nakładów poczynionych przez Spółdzielnię na infrastrukturę ciepłowniczą.

Należy zauważyć, iż organ antymonopolowy nie orzeka o stosunkach cywilnoprawnych, a tym bardziej o roszczeniach cywilnoprawnych o charakterze majątkowym podlegających przedawnieniu. Zakres kognicji organu antymonopolowego jest inny. Organ antymonopolowy ocenia zachowanie podmiotów gospodarczych na rynku właściwym, w aspekcie naruszenia ustawy antymonopolowej. Ustawę tę zalicza się do dziedziny prawa publicznego. Jej dalekosiężnym celem jest ochrona interesu publicznego.

Wobec powyższego, zarzuty Wnioskodawcy, w związku z cywilnoprawnym charakterem sporu w tym względzie, winny zostać rozpoznane na ogólnych zasadach prawa cywilnego przed sądem powszechnym.

W ocenie organu antymonopolowego, powszechne zdziwienie musi budzić fakt, iż Spółdzielnia przez wiele lat nie dochodziła na drodze postępowania sądowego swych roszczeń, wynikających ze zobowiązań powstałych na mocy wyżej wspomnianych porozumień *na zapewnienie dostaw ciepła*, chociaż taką możliwość przewidywały wspomniane porozumienia (por. §4 pkt 2 porozumienia z dnia 24 lipca 1991r.; §3 pkt1 porozumienia z dnia 12 września 1991r.). Wobec powyższego, stwierdzić należy, iż zaniedbania ze strony odbiorcy ciepła nie mogą obciążać Gminy, chociaż jest ona następcą prawnym WPEC.

Ponadto, zauważyć trzeba również, iż połączenie spornego urządzenia z główną siecią przesyłową dostawcy ciepła miało miejsce w grudniu 1992r., natomiast Spółdzielnia wystąpiła ze swym żądaniem do organu antymonopolowego dopiero w maju 2000r.

Na marginesie organ antymonopolowy zauważa, iż stosownie do treści art. 93 ustawy antymonopolowej nie wszczyna się postępowania w sprawie stosowania praktyk ograniczających konkurencję, jeżeli od końca roku, w którym zaprzestano ich stosowania, upłynął rok.

W odniesieniu do praktyki wskazanej w art. 8 ust. 2 pkt 6 ustawy antymonopolowej polegającej na narzucaniu przez podmiot posiadający pozycję dominującą uciążliwych warunków umów o trwaniu praktyki można mówić jedynie do czasu zawarcia przez strony umowy zawierającej taki warunek. Po zawarciu umowy nie można już mówić o „narzucaniu” bowiem w tym czasie uciążliwy warunek już stał się treścią umowy. W dacie zawarcia umowy wystąpiły również jej skutki w postaci zobowiązań powstałych w majątku stron, a zwłaszcza podmiotu, któremu uciążliwy warunek został narzucony. Pokrzywdzony przez stosowanie praktyk ma zatem najpóźniej w dacie zawarcia umowy pełną świadomość co do ewentualnego uciążliwego charakteru warunków zawartej umowy i ma możliwość podjęcia działań chroniących jego prawa. Instytucja przedawnienia wskazana w art. 93 ustawy antymonopolowej zakreślając czas, w którym może być wszczęte postępowanie antymonopolowe, służy w sposób oczywisty zasadzie ochrony pewności obrotu gospodarczego i realnego wykonywania umów. Prawo do ochrony przed nadużyciem pozycji dominującej jest zatem w sposób wyraźny zakreślone w czasie. Bez znaczenia dla oceny czasu trwania praktyki jest fakt występowania negatywnych skutków w terminie późniejszym (por. wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 30 maja 2001r., Sygn. akt XVII Ama 80/00).

W rozpoznawanej sprawie, jeżeli w ogóle wystąpiłaby praktyka ograniczająca konkurencję, narzucenie uciążliwego warunku polegającego na nieodpłatnym przekazaniu na stan majątkowy dostawcy spornej sieci ciepłej nastąpiłoby w dniu zawarcia porozumień na *zapewnienie dostaw ciepła* z WPEC. Stosownie do powołanego wyżej przepisu postępowanie o przeciwdziałanie tej praktyce mogłoby być wszczęte najpóźniej w dniu 31 grudnia 1992r.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

Pismem z dnia 16 sierpnia 2001r. Gmina – uczestnik postępowania antymonopolowego – reprezentowana przez pełnomocnika, radcę prawnego Dariusza Galek wystąpiła o zwrot kosztów zastępstwa prawnego, według spisu kosztów przedłożonego w dniu 03 października 2001r.

Niniejszą decyzją organ antymonopolowy nie stwierdził naruszenia przez Gminę zakazów określonych w art. 8 ustawy antymonopolowej i tym samym odmówił uwzględnienia żądań Spółdzielni.

W świetle powyższego, stosownie do treści art. 69 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. *o ochronie [...]* – strona przegrywająca sprawę jest obowiązana zwrócić drugiej stronie, na jej żądanie, koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Do niezbędnych kosztów postępowania strony reprezentowanej przez adwokata lub radcę prawnego zalicza się jego wynagrodzenie.

Wobec powyższego, postanowiono jak na wstępie.

Od niniejszej decyzji (pkt I sentencji) przysługuje stronom – stosownie do treści art. 479²⁸ k.p.c. - odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Antymonopolowego za pośrednictwem Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Bydgoszczy, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia.

Na niniejsze postanowienie (pkt II sentencji) przysługuje stronom – stosownie do treści art. 479³² k.p.c. - zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Antymonopolowego za pośrednictwem Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Bydgoszczy, w terminie tygodnia od dnia jego doręczenia.

Z up. Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury w Bydgoszczy
Andrzej Chajęcki

Otrzymują:

1. Zarząd Spółdzielni Mieszkaniowej
w Lipnie
Oś. Gen. Wł. Sikorskiego 15
87-600 Lipno

2. Zarząd Miasta Lipna
Pl. Dekerta 8
87-600 Lipno